Memoria de jóvenes airados

Per EloiA el ds., 14/06/2008 - 09:00

Loquillo

-

Balmoral

Lletra original

Nosotros que somos los de entonceslos que no tenemos dondelos que siempre hablamos solos.Nosotros que no formamos partedecidimos seguir al margenviviendo en el alambre. Memoria de jóvenes airadosvive al norte del futuroal sur de la esperanzacautivos en reinos conquistadosdonde habitan los silenciosdonde ya no queda nada. Nosotros que estamos siempre alertamarcamos la diferenciasin haceros reverencias.Vivimos, caminamos sin aliadosamamos como soñamossoñamos siempre armados. Memoria

Lletra traduïda

... seguint en resistència

Molta gent pot sentir-se reflectit en aquesta cançó. Aquells que ja tenen una edat i van viure moments especials en la lluita democràtica contra la dictadura, aquells que van viure amb il·lusió les barricades de París al 68, aquells que miraren amb esperança l'entrada dels sandinistes a Managua al 79, aquells que sentiren l'aire fresc de l'aggiornamento del concili, aquells a qui se'ls encenia el cor sentint les paraules de Mons. Romero...Una cançó dedicada a la memòria, però també dedicada a la resistència. A seguir endavant vivint als marges, a les fronteres del món (*viviendo en el alambre*). Vivim en un món conquerit, ple de silencis, on massa vegades, sembla que no queda ja res a fer. Però no és així. Som "*jovenes airados*". Somiem, estimem, lluitem, sempre alerta marcant la diferencia, decidits a viure al marge vivint a les trinxeres del món.La nostra arma? L'Amor i l'esperança. La nostra bandera? Jesús (o és que Ell no va ser un "*joven airado*"? Perdoneu l'escombrada cap a casa del text complementari. Segurament no hi estarem tots d'acord, però jo ho sento així.

Encara Jesuïtes (Xavier Melloni)

Malgrat que algú pensi que som una espècie a extingir, encara hi han bastants jesuïtes al món, quasi vint mil; a l'estat espanyol, mil cinc-cents, i a Catalunya, quasi dos cents. De tota manera, el número no hauria de ser cap criteri de valoració, perquè aquest tipus de crida són sempre minoritàries, i el mateix Sant Ignasi no havia concebut al principi que fóssim més de seixanta. Així que, de moment, estem per damunt de les expectatives del propi fundador. Ja el poble d'Israel, acostumat a estar sempre en minoria, havia après la diferència entre *resta* i *residu*. El *residu* és el que sobra d'una quantitat i que ja no serveix per a res, ja no té cap rellevància perquè ha passat la seva oportunitat. La *resta*, en canvi, és allò que encara conserva la força dels orígens i actua com a ferment. El ferment que hi ha en la massa ha de ser necessàriament minoritari i no per això deixa de ser eficaç; més aviat al contrari: el fet de ser pocs i d'estar en minoria ens permet actuar amb més vitalitat i més llibertat perquè tenim menys por a perdre el que ja ha estat lliurat. Així ens sentim: una resta en mig de l'Església i de la societat, aportant allò que sentim que podem oferir. El carisma de la Companyia de Jesús és el seguiment de Jesús, en pobresa i llibertat, amb valentia i lucidesa i alhora, confiats i alegres, en els marges institucionals de l'Església i de la societat, vivint la presència de Déu en totes les persones i les coses. Veient Déu en totes les coses, descobrim molts signes de la seva presència en el temps que s'ens ha donat a viure, perquè totes les èpoques són equidistants del Crist. Això és el que dóna sentit el nostre nom: jesuïta prové de dues paraules llatines: *ita-Iesus*, "com Jesús", "a la manera de Jesús". Sentir-nos contemporanis d'Ell és el que dóna sentit als tres vots que professem com a religiosos i el que ens dóna força per a viure'ls: el vot de pobresa per no caure en l'obsessió pel tenir; el de castedat per no caure en la trampa d'apropiar-nos dels que estimem; i el d'obediència per no caure en l'error d'absolutizar el nostre punt de vista, sinó posar-nos a l'escolta de l'altre. Aquest és també el sentit del quart vot que fem al Papa: una adhesió a la comunió en el si de l'Església, un descentrament del totalitarisme en el que també podríem caure com a grup si fóssim l´últim referent de nosaltres mateixos; així ens posem al servei d'una Causa que no és nostra sinó que rebem, sense perdre per això en el sentit crític ni la llibertat interior. Totes aquestes paradoxes i apostes són les que ens dinamitzen als quasi vint mil jesuïtes estesos per tot el món, amb una capacitat creixent de col.laborar amb tots aquelles persones de bona voluntat que trobem al costat. Hi haurà jesuïtes mentre siguem fidels al nostre carisma i mentre s'apunti gent que tingui ganes d'estar en minoria, lliurant la pròpia vida en la revolta permanent del Regne, un Regne estrany on el rei és el més pobre, el més amable i el més alegra de tots els vassalls.